

Adam Šuligoj

Stransvet

Košcej

Sredi otoka, kraj morja,
drevo stoji nad breznom zla,
pod njim jeklena skrinja spi,
skrita pred očmi ljudi.

V njej je zajklja shranjena,
v zajklji gos iz Stransveta,
v gosi – jajce! – bucika!
z nesmrtno dušo jezdeca.

In jezdec s trupom iz kosti,
brezdušen jezdi čez vasi,
z mrzlim mečem kot vihar,
ki vse umori ... in vsakogar.

Knuta

Poka! Šviga! siva knuta,
v usnje iz ljudi obuta,
s čvrsto roko jo drži,
tiran brez duše in kosti.

Biča roke, trup in noge,
vbada žela kot ostroge,
v krhka rebra živih bitij,
dokler ne začnejo gniti.

In kdor sliši vrana kljun,
preglasiti knuto strun,
temu noč iz jeter sna,
vcepi tumor Stransveta.

Rusalka

Kraj globin ledenih rek,
za zatiljem črnih smrek,
v palači iz mokrih skal,
rusalka tke mrtvaški šal.

Z belo roko mesečine,
rekam šiva rob gladine,
nit za nitjo, smrt navzkriž,
v drobne zobotrebece hiš.

Že sliši se, povodenj gre,
zidovja žro zveri temè
in šal rusalke, glej! Cinglja!
poln korald iz Stransveta.

Ogenjcvet

Kjer je duh brez sna doma,
v odprtem oknu Stransveta,
zrklo v mrežast mrak boljči,
da noč kot bakla plamení.

V njem je mrtev kot zrcal,
brez gorišč in brez tipal,
večno črn, vodnjak brez dna,
ki grize, melje in golta.

Tam med kvarki vseh stvari,
brezsnoven ogenjcvet blesti,
okronan z žezlom večnega,
ki vse začne ... in vse konča.

Spanec

Kot gnila dlan v prst kopni,
spanec klije v drob oči;
z izkušenimi kremplji vran
v korenine dna možgan.

Še packa sem, siv madež tja
in že te mrzel duh treplja,
brez barve, vonjev in oblik,
strupen za um kot cianid.

Starše, ženo, hišo, mačka,
spanec jih vse obkvačka,
da zbudiš se od groze bled:
ne dihaš več! Zdaj si Stransvet.

Žarptica

Na vrhu gore Stransveta,
nad ogenjcvet ugnezdena
žarptica perje si kali,
v razbeljeni žerjavici.

Odeta v gostoleten mrak,
vprega suh, posvaljkan zrak
in ga z iskro upepelí,
v pičel drobec večnosti,

ker žarptica hoče dlje:
dlje od senčnih tajg temè,
tja, na sončni vrt sveta,
po rajska zlata jabolka ...

Kamniti gozd

Pod težo proda Stransveta,
vsled grafitne jase sna,
gozd stoji kot zvočni zid,
nedotaknjen in kamnit.

Polnoč daje mu tinkturo,
mesec ga ostri z glazuro,
ko iz krošnje zaskovika,
črn, zaripel glas malika.

Z rezkim glasom temnih škarij,
strah zdaj z gozdom kolobari ...
in naenkrat (!) gozd je grob (!),
grob iz tisoč nemih sob.

Buba

Teče potok v belkast snop,
v ozke reže, skozi drob
s plodno slino dna kotanj,
v bubo rjavo kot kostanj.

V bubi pa kot prš bodic,
utripa leglo mladih klic,
sovražnih vsemu, kar brsti
iz bujnih prsi iluzij.

Bohotno sije ogenjcvet,
bubi pot naprej v Stransvet,
ko iz nje na dan priveka,
zdrizast paglavec človeka.

Nosferatu

Ob skrajnih mejah Stransveta,
iz tolstih korcev kamenja,
glava stare utrdbe spi,
na ostrem kolu večnosti.

Okoli nje kot jata ptičev,
trza z udi trop mrličev,
ko s kopiti mrtvih konj,
dirja čez strehe bled demon.

Dojenčka v rokah še drži,
da zrak diši kot sveža kri,
ko iz tëme plane k bratu,
kreatura ... Nosferatu.

Grad

Tiho iz plasti oksida,
z živo mreno senc privida,
sam, brez stolpov in arkad,
iz ničā raste sajast grad:

megla reže skozi žita,
zemljo seka hrsk grafita,
polja so že čvrst granit,
drevesna debla ... tonalit.

Poti ni več, ni več gora,
ni rek, ni morij, ni sveta,
le kroglic par se kotali,
v sajast grad na dnu oči.

Noč

Po kraguljčkih iz srebra,
neizprosna noč cinglja,
noč peklenskih, zlih oči
v ostrih režah žaluzij.

Čez hribovja kakor plaz
noč vali se v bližnjo vas,
z lačnim gobcem kot šakal,
trupel sredi plime skal.

Po hišah pa kot paž luči,
plamen sveče v mrak strmi,
ovenčan z avbo upanja ...
in kaosom iz Stransveta.

Knjiga

V drobni knjigi Stransveta,
s peresom blaznost se igra,
da noč kot listje rumeni,
v modrem sijaju izmišljij.

Iz sanj vzhaja dvižni most,
iz volčjih jagod črn grozd,
ki vodi onstran vidnega
z očesno lečo krokarja.

Tam dan je noč in tla nebo,
življenje smrt in dobro zlo,
v živi igri lahkih palcev,
z večno uro brez kazalcev.